

МЕТОДОЛОГІЧНІ ПРИНЦИПИ ОПТИМІЗАЦІЇ ФУНКЦІЙ УПРАВЛІННЯ ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯМ

Рассадникова С.І., к.е.н., с.н.с.

Інститут проблем ринку та економіко-екологічних досліджень НАН України

Для подолання існуючих достатньо гострих проблем у системі управління природокористування [1] важним напрямом стає розробка принципових основ оптимізація розмежування функцій управління природними ресурсами між різними відомствами, структурними елементами управління. Принципові основи міжвідомчого розмежування функцій організації та управління природокористуванням, з одного боку, це складова частина загальних принципів в сфері природокористування, з другого – підсистема принципів управління у цілому. Принципи – це вихідні положення, згідно яких будується система органів управління та реалізується функція організації управління, проводиться розмежування функцій і компетенції органів управління різними видами природних ресурсів, формуються цілі та завдання, які ставляться та впроваджуються органами управління.

Для раціоналізації та оптимізації міжвідомчого розмежування функцій управління природокористуванням необхідно визначити сутність та основні особливості функцій управління в сфері природокористування та розробити систему їх систематизації. Термін «функція управління» відноситься к базовим поняттям предмета та об'єкту даного дослідження. Функції управління представляють форми впливу на процеси природокористування з метою підвищення його збалансованості та сталого розвитку. Функції управління – це види діяльності та задачі, за допомогою яких суб'єкт управління впливає на об'єкт управління природними ресурсами.

Для з'ясування основних правил та положень, згідно яких проводиться міжвідомчого розмежування функцій управління природокористуванням пропонуємо визначити основні методологічні принципи, їх сутність, функціональне призначення. Принципи повинні відображають нові тенденції в розвитку державного управління природними ресурсами та охороною довкілля, враховувати сучасний стан, наукові та практичні досягнення в сфері управління.

Основні методологічні принципи міжвідомчого розмежування функцій організації та управління природокористуванням як основні теоретичні узагальнення та основні правила управління, що відображають певні тенденції розвитку системи управління та реалізуються в процесі здійснення своїх функцій суб'єктом управління. Система методологічних принципів, які створюють фундамент методології системи управління сферою природокористування, окремими видами природних ресурсів представлено на Рисунку 1.

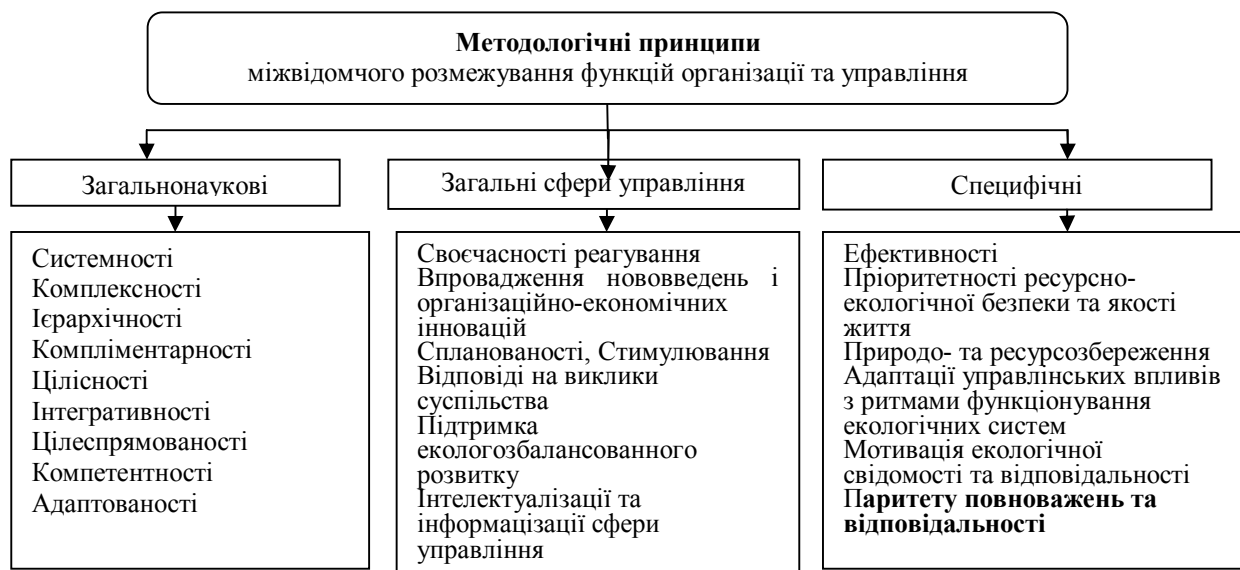

Рис. 1. Система методологічних принципів міжвідомчого розмежування функцій організації та управління природокористуванням в Україні

При формуванні принципів засадах управління природокористування потрібно враховувати та кореспондувати з концептуальними принципами реформування економіки країни, що є системоутворюючим положенням.

Література

- 1 Рассадникова С.І. Теоретичні основи реформування організаційно-управлінської системи природокористування в Україні в контексті сучасних викликів / С.І. Рассадникова // Економічні інновації: збірник наукових праць / ІПРЕЕДНАУ. – О., 2014. – Вип. 57: Актуальні проблеми сталого розвитку України та її регіонів. – С. 321-332.

АСПЕКТИ ЩОДО ІННОВАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПРИ ФОРМУВАННІ ІННОВАЦІЙНОЇ СТРАТЕГІЇ

Сааджан В.А.
Ротор О.
Кіриченко К.О.

Одеський національний політехнічний університет

В сучасних умовах нестійкого зовнішнього середовища та посилення конкуренції українські підприємства змушені постійно перебувати у стані пошуку шляхів ефективності своєї діяльності та вирішувати завдання подальшого розвитку. Розвиток мирової економіки довів, що інновації – один з важливіших інструментів який сприяє економічному зростанню окремо взятих промислових підприємств та, як слідство, соціально-економічному розвитку держави. Для економіки України саме інновації і інноваційний розвиток можуть стати тією рушійною силою, яка здатна забезпечити економічну незалежність і подолання розриву з розвинутими державами на основі принципу «обганяти не доганяючи», тобто, не повторювати буквально шлях, яким інші вже пройшли і завоювали при цьому міцні позиції на світовому ринку, а рухатися, безсумнівно, у руслі світового розвитку, обираючи свій шлях, вишукуючи і реалізуючи свої потенційні переваги, займаючи провідні позиції в тих галузях діяльності, де для цього є необхідні і достатні умови.

Впровадження інновацій є дуже складним завданням, вирішення якого сприяє використанню системи стратегічного управління, тобто за рахунок практичних навиків так організувати процеси всередині підприємства та ззовні, щоб можливо було якомога точніше спрогнозувати попит, забезпечити його якісною, конкурентоспроможною продукцією, досягти переваг та ефективно розвиватися у довгостроковій перспективі. За для досягнення такої цілі треба дослідити поняття та місце інноваційного потенціалу при формуванні інноваційної стратегії.

Питання формування інноваційної стратегії, оцінюванню інноваційного потенціалу досліджувались в роботах Б.Твісса, Б.Санто, В.М.Аньшина, В.Н.Гуніна, В.М.Головій, Й.М.Петровича., Н.В.Краснокутської, Н.Ю.Круглової, Л.І. Федулової, А.В.Гриньова тощо. В роботах Б. Санто, В.М. Аньшина головна увага зосереджена на питаннях визначення сутності інноваційної стратегії та їх типології. В дослідженнях А.В.Гриньова докладно розглянуті концептуальні засади інноваційного розвитку підприємства і запропонована схема стратегічного управління інноваційним розвитком підприємства.

Постійні інновації в процесі виробництва товарів і послуг – обов'язкова умова розвитку або навіть виживання підприємства в умовах жорсткої конкуренції. Розробка інноваційної стратегії підприємства залежить від багатьох факторів, але ключовим і найголовнішим є інноваційний потенціал. Підходів до визначення поняття інноваційний потенціал існує чимало, що свідчить про неоднозначність і різноманітність.

Так, Головій В.М. вважає, що інноваційний потенціал представлено єдністю трьох його складових [1].